

3die Kreds, at Statsbanerne have intet Middelt til at bringe den medfærdselsberettigede til at respektere det ham givne Paabud til at gemme Nøglen til Leddet paa et saadant Sted, at kun han selv og hans Folk have Adgang til den. De hen-vise Rasmus Hvid til ved privat Søgsmaal at søge at gennemtvinge det overfor Manden, men jeg finder, at det er en mærkværdig Maade at skyde Spørgsmaalet fra sig paa. Hvis *han* ved privat Søgsmaal kan tvinge den medfærdselsberettigede til at gemme Nøglen paa et andet Sted, maa Statsbanerne ogsaa kunne gøre det. Det er ikke saaledes, at det er alene Rasmus Hvid, der risikerer noget ved, at Leddet ikke er lukket, saa at hans Kreaturer maaske kunne komme ind paa Banen og blive kørte ned, hvorfor han ingen Erstatning faar. Sagen er jo den, at hvis nogle af hans Kreaturer komme ind paa Banen og blive kørte ned, kan det føre med sig, at Toget løber af Sporet, at en Mængde Mennesker kommer af med Livet, og at der sker Skade paa Banemateriellet. Det er Banens Interesse og dens Ansvar, som her vejer til og efter mit Skøn vejer mere end Hvids Interesse. Altsaa, har han den Mulighed for gennem privat Søgsmaal at tvinge den medfærdselsberettigede til at gemme Nøglen paa et andet Sted, for at ikke andre skulle benytte den og lade Leddet staa aabent, saa maa Statsbanerne kunne gøre det samme, og da de have større Interesse deri efter mit Skøn, end Hvid har, forekommer det mig ikke, at de med nogen som helst Ret kunne skyde Sagen væk ved at dække sig bag ved, at det bliver hans Sag. Det, synes jeg, er et for tarveligt Argument for Statsbanerne.

Den højtærede Minister for indenrigske Anliggender beredte mig en Skuffelse. Der brast en Illusion for mig, medens han talte. Jeg vil sige med det samme, at det var ingen Sorg for mig. Naar jeg har en Illusion, ser jeg gerne, at den bliver slaaet i Stykker saa hurtigt som muligt, og det besørgede den højtærede Minister. Denne Illusion bestod deri, at jeg efter en Udtalelse af et Medlem her i Salen ansaa mig for berettiget til at tro, at naar ens Ønsker vare saa beskedne, at de endog gik ud paa at forlange, at der skulde spares for Statskassen, vilde man altid kunne gøre Regning paa den højtærede Ministers højeste Velvillie for saadanne Ønsker. Denne Illusion brast altsaa. Mit Ønske om en Besparelse af 6,000 Kr. aarlig i 5 Aar til Professor la Cours Eks-

perimenter opdager jeg kan ikke gøre Regning paa denne højeste Velvillie fra Ministerens Side. Men det synes mig, at Ministerens Forsvar for denne Bevilling var umaadelig tyndt. Den højtærede Minister anførte kun, at der forelaa en hel Del ypperlige Anbefalinger for at støtte la Cours Virksomhed. Jeg spurgte ikke om Anbefalinger, jeg spurgte om et praktisk Udbytte af de anvendte 153,000 Kr. og jeg synes, man maa være berettiget til at spørge om et praktisk Udbytte af 153,000 Kr. i det Øjeblik, der er Tale om en yderligere Bevilling paa 30,000 Kr. til denne Mand. Og hvad siger saa den højtærede Minister? Den ærede Minister siger, at der foreligger en hel Mængde glimrende Anbefalinger. Den højtærede Minister anser altsaa en Masse Anbefalinger for et praktisk Udbytte — ja, det kan ogsaa være en Maade at se en Ting an paa. Jeg anser dog ikke en Mængde Anbefalinger for et praktisk Udbytte. Har da ethvert Menneske, der møder ved Statskassen med en Mængde Anbefalinger, Lejlighed til at stikke Haanden i Statskassen og rapse en Mængde Penge til sig? Nej, det tror jeg ikke; men naar andre ikke have den Ret, saa mener jeg heller ikke, at der er Grund til, at Professor la Cour skal have den, og jeg mener, at den Trafik bør standses . . .

Formanden: Det ærede Medlem brugte et meget uheldigt Udtryk.

Mortensen: Jeg vilde gerne vide, hvad det var for et Udtryk. Jeg nævnedes selv de Resultater, som det forekom mig, at Hr. la Cour var kommen til. Han havde gjort Forsøg paa at finde ud af, hvilken af de forskellige Konstruktioner af Vindfang, man kender, der bedst benytter Vindens Kraft, og var kommen til det Resultat, at den gamle 4-vingede hollandske Vindmølle var den bedste. Jeg mente, at det var et meget tarveligt Resultat, som Staten kunde været kommen til paa anden Maade uden at ofre en eneste Øre paa den, og den Mening er jeg fremdeles af, den har den højtærede Minister ikke afkræftet. Derefter nævnedes jeg den berømte Kratostat, som jeg imidlertid paa-

Rettelse.

Sp. 945, L. 23: „en Del af Nordens Forposter“, læs: „en af Nordens Forposter“.